

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Mariana Kokeše, Ph.D., a Mgr. Petra Pospíšila ve věci

žalobce: **PS GROUP, s. r. o.**, IČO: 26284707
sídlem Dolní 165/1, 591 01 Žďár nad Sázavou
zastoupený advokátem JUDr. Ing. Ondřejem Lichnovským
sídlem Palackého 151/10, 796 01 Prostějov

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 3. 2020, č. j. 11091/20/5300-21444-711275,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se **nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví citovaného rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Finančního úřadu pro Kraj Vysočina (dále jen „správce daně“), a to:
 - Dodatečný platební výměr na daň z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) za zdaňovací období únor 2015 č. j. 723637/19/2914-50522-700372 ze dne 5. 4. 2019, kterým byla doměřena daň ve výši 4 286 025 Kč a penále v zákonné výši 857 205 Kč,

- Dodatečný platební výměr na DPH za zdaňovací období březen 2015 č. j. 723691/19/2914-50522-700372 ze dne 5. 4. 2019, kterým byla doměřena daň ve výši 5 268 738 Kč a penále v zákonné výši 1 053 747 Kč,
 - Platební výměr na DPH za zdaňovací období květen 2015 č. j. 723781/19/2914-50522-700372 ze dne 5. 4. 2019, kterým byla vyměřena vlastní daň ve výši 2 652 666 Kč,
 - Dodatečný platební výměr na DPH za zdaňovací období červen 2015 č. j. 723863/19/2914-50522-700372 ze dne 5. 4. 2019, kterým byla doměřena daň ve výši 8 208 740 Kč a penále v zákonné výši 1 641 748 Kč,
 - Dodatečný platební výměr na DPH za zdaňovací období červenec 2015 č. j. 723915/19/2914-50522-700372 ze dne 5. 4. 2019, kterým byla doměřena daň ve výši 4 471 205 Kč a penále v zákonné výši 894 241 Kč,
 - Platební výměr na DPH za zdaňovací období srpen 2015 č. j. 724180/19/2914-50522-700372 ze dne 5. 4. 2019, kterým byla vyměřena vlastní daň ve výši 4 670 120 Kč,
 - Dodatečný platební výměr na DPH za zdaňovací období září 2015 č. j. 724245/19/2914-50522-700372 ze dne 5. 4. 2019, kterým byla doměřena daň ve výši 6 716 185 Kč a penále v zákonné výši 1 343 237 Kč,
 - Platební výměr na DPH za zdaňovací období říjen 2015 č. j. 724288/19/2914-50522-700372 ze dne 5. 4. 2019, kterým byla vyměřena vlastní daň ve výši 1 855 850 Kč,
 - Platební výměr na DPH za zdaňovací období listopad 2015 č. j. 810174/19/2914-50522-700372 ze dne 12. 4. 2019, kterým byla vyměřena vlastní daň ve výši 139 094 Kč,
 - Platební výměr na DPH za zdaňovací období prosinec 2015 č. j. 849032/19/2914-50522-700372 ze dne 16. 4. 2019, kterým byla vyměřena vlastní daň ve výši 237 317 Kč.
2. Těmito rozhodnutími tak správce daně po provedených daňových kontrolách ohledně DPH u žalobce za předmětná zdaňovací období doměřil žalobci DPH podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o DPH“); podle § 147 a § 143 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), a podle Zprávy o daňové kontrole č. j. 496404/19/3301-61563-701884 (dále jen „Zpráva“), která se dle § 147 odst. 4 daňového řádu stala odůvodněním citovaných platebních výměrů. Po provedeném dokazování nebyl žalobci uznán nárok na odpočet daně, který si za kontrolovaná zdaňovací období uplatnil na základě přijatých daňových dokladů od dodavatele Trading PPM, Chudenická 1059/30, Hostivař, 102 00 Praha 10, DIČ: CZ26805367 (dále jen „Trading PPM“). Předmětem plnění byly dodávky zmraženého brazilského kuřecího masa. Žalobce předmětná plnění nakupoval ve velkém (tisíce kilogramů) a následně je ihned prodával do jiných členských států (dále jen „JČS“) a do tuzemska. Konkrétně se jednalo o slovenskou společnost TENDERFOOD AB s.r.o., VAT ID: SK2023357996 (dále jen „TENDERFOOD“), o maďarskou společnost Tredimed Szolgáltató Kft., VAT ID: HU12003213 (dále jen „Tredimed“) a o tuzemské odběratele NFI trading s.r.o., DIČ: CZ26743116 (dál jen „NFI“) a KOVÁŘ plus s.r.o., DIČ: CZ25578936 (dále jen „KOVÁŘ plus“). Žalobci byl odmítnut nárok na odpočet daně, jelikož byl účasten podvodného řetězce, přičemž o své účasti na daňovém podvodu vědět mohl a měl ve smyslu judikatury Soudního dvora Evropské unie (dále jen „SDEU“).

3. Žalovaný se v žalobou napadeném rozhodnutí plně ztotožnil se závěry správce daně, že prověřované obchodní transakce žalobce byly zasaženy podvodem na DPH a žalobce vědět mohl a měl, že je součástí řetězců zatížených daňovým podvodem, přičemž shledal, že byly naplněny podmínky pro odmítnutí žalobcem uplatněného nároku na odpočet daně.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

4. Ve včas podané žalobě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), splňující též ostatní podmínky řízení (§ 65, § 68 a § 70 s. ř. s.), žalobce navrhuje, aby krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil.
5. Žalobce v obsáhlé žalobě svou žalobní argumentaci vystavěl na polemice s dílčími právními závěry a konkrétními důvody, na základě kterých žalovaný neshledal opodstatněnými odvolací námitky žalobce proti rozhodnutím správce daně. Tyto právní závěry a důvody také žalobce v žalobě rekapituluje, přičemž je nepovažuje za souladné se zákonem, ani s judikaturou správních soudů, resp. SDEU, z nichž obsáhle cituje. Žalobce má za to, že neporušil žádnou zákonnou ani jinou povinnost, pouze realizoval standardní obchodní činnost, kdy nakoupil zboží, zaplatil za ně a vše zahrnul do svého účetnictví. Žalobci nemůže být kladeno k tíži to, že jeho obchodní partneři nesplnili své daňové povinnosti, přičemž on sám provedl základní ověření svých obchodních partnerů, zejména společnosti Trading PPM.
6. Žalobce dále v žalobě rozporuje jednotlivé objektivní okolnosti zjištěné správcem daně a žalovaným, které dle je vedly dle žalobce k nesprávnému a účelovému právnímu závěru o existenci samotného daňového podvodu (zejména zpochybňuje správnost závěrů ohledně zapojení jednotlivých společností do podvodných obchodních řetězců jako tzv. *missing traderů* či prokázání daňových ztrát, které by souvisely s plněním žalobce), resp. o zapojení žalobce do daňového podvodu. Žalobce je toho názoru, že správce daně, resp. žalovaný neunesl své důkazní břemeno k otázce prokázání spáchání podvodu na DPH, resp. účasti žalobce na podvodu.
7. Žalobce rovněž zpochybňuje právní závěry správce daně, resp. žalovaného ohledně prokázání existence objektivních okolností, které mají prokazovat, že žalobce o svém zapojení do podvodu věděl nebo o něm alespoň měl a mohl vědět. Žalobce tak oponuje správci daně a žalovanému, kteří tento svůj závěr vystavěli na řadě dílčích skutkových zjištění: okolnosti navázání spolupráce žalobce s Trading PPM; neuzavření písemných smluv; neověřování plnění povinností mrazírny ROVNER, resp. neověřování původu zboží; nedostatečné ověření dodavatele Trading PPM s.r.o., aniž by byla zohledněna pozitivní zjištění o této společnosti; vědomostní dopis správce daně; úhrada za zboží oproti dodání, resp. neobvyklé platební podmínky; uměle vytvořený článek řetězce, resp. změna v chování žalobce při prodeji zboží společnosti TENDERFOOD AB. Žalobce namítá, že žalovaný žádné nestandardnosti, resp. indicie o riziku zapojení do podvodného řetězce, které byly žalobci známy, v napadeném rozhodnutí neuvedl. Hovoří fakticky pouze o údajné neobezřetnosti, kterou je však třeba posuzovat až poté, co budou identifikovány relevantní objektivní okolnosti.
8. V neposlední řadě žalobce namítá, že pokud správce daně, resp. žalovaný relevantní objektivní okolnosti nezjistil, bylo tak nadbytečné dále zkoumat, zda žalobce přijal veškerá rozumná opatření, kterými by předešel své účasti na daňovém podvodu. Potřebné indicie, které by v žalobci v okamžiku sjednávání předmětných obchodů mohly vzbudit

podezření, resp. prvotní pochybnosti, neměl k dispozici. Nebylo tak možné po žalobci požadovat, aby činil další opatření nad rámec běžné opatrnosti. Žalobce byl naopak oprávněn důvěřovat legalitě předmětných obchodů. Žalobce plně dostal požadavkům na běžnou obezřetnost, čímž osvědčil svou dobrou víru, přičemž v žalobě sumarizuje všechna opatření, která v obchodních transakcích přijal. Žalobce opakuje, že si svého dodavatele, společnost Trading PPM, opakovaně prověřil a neshledal žádné nestandardnosti, a tím spíše ne rizika, která by mu z obchodování s touto společností měla hrozit, vyjma běžných obchodních rizik, která je nucen podstupovat každý obchodník. Pokud by žalobce se společností Trading PPM písemně smlouvy uzavřel, není zřejmé, jak by tím podvodu mohl zabránit.

9. Žalobce akcentuje prokázanou skutečnost, že jeho obchody se společností Trading PPM neprobíhaly za podmínek krajně neobvyklých či nelogických, naopak byly řízeny jasnou ekonomickou logikou. Posuzované obchody byly běžnou součástí obchodů žalobce v rámci jeho předmětu podnikání, a nejednalo se tak o případ, kdy žalobce najednou vstoupí do pro něj neznámého odvětví, bez jakýchkoliv předešlých zkušeností a bez souvislosti s dosavadními obchody. Správce daně opakovaně k tíži žalobce uváděl zjištění ohledně nárůstu obratu vůči předešlým obdobím, a to právě v důsledku obchodování s Trading PPM. Přitom v kontextu historie žalobce bylo zřejmé, že nárůst obratu v roce 2015 znamenal pouze přirozený návrat k úspěšnému velkoobchodnímu podnikání z let 2004 a 2005, kdy žalobce dosahoval rovněž stamilionových obrátů, a to i díky obchodování s kuřecím masem. Žalobce správci daně podrobně vysvětlil důvody následného poklesu obratu, kdy především poukázal na změnu podnikatelského záměru, který nevyšel. Ozřejmil, jak a proč došlo k započetí skladování zboží v mrazírnách ROVNER. Důvodem sjednání smlouvy o skladování v roce 2014 nebyl úmysl účastnit se podvodů s kuřecím masem, nýbrž skladovat potravinářské zboží za účelem provozování e-shopu pro podnikatele. Ještě ke konci roku 2014 se žalobce plně soustředil na jeho zprovoznění. Přitom v mezidobí navázal spolupráci s dalším ukladatelem v mrazírnách, společností Trading PPM, která se přirozeně rozvinula v důsledku neúspěchu distribuce zboží přes e-shop. Žalobce se rozhodl plně se soustředit na velkoobchod. Nárůst obratu žalobce v roce 2014 a 2015 z důvodu „započetí“ obchodování s kuřecím masem tak nelze posuzovat mimo výše popsany kontext. Žalobce se pouze pokoušel navázat na úspěšnou obchodní činnost z minulosti (kterou však nikdy zcela neukončil, nýbrž pouze utlumil), přerušenu neúspěšným výrobním záměrem. V žádném případě se tak nejednalo o vstup žalobce do pro něj neznámého odvětví bez předešlých zkušeností. Žalobce skladoval zboží u E. R. již v minulosti v letech 2008 – 2011, a nejednalo se tedy o nový kontakt. Ke spolupráci se společností Trading PPM došlo zcela přirozeně právě v důsledku opětovné orientace společnosti na velkoobchod s mraženými a chlazenými potravinami, a to teprve poté, co si žalobce zajistil sklad u E. R.
10. Žalobce neobchodoval pouze s kuřecím masem, nýbrž s řadou dalších surovin určených do gastronomie. V řízení bylo prokázáno, že k 31. 12. 2014 měl žalobce v mrazírnách uskladněno více než 300 druhů zboží. Žalobce si k předmětným obchodům vedl řádnou dokumentaci, která plně postačovala k prokázání faktické realizace předmětných obchodů. Komunikace s obchodními partnery i se skladovatelem pobíhala v oboru standardním způsobem prostřednictvím telefonu a emailu. Zboží bylo skladováno v mrazírnách pod dohledem státní veterinární správy. Úhrady za zboží probíhaly po jeho převzetí a kontrole vždy řádně a transparentně na zveřejněný účet dodavatele. Žalobce se nedostával do prodlení. Rovněž tak odběratelé žalobce za zboží řádně platili, a nebyl tudíž důvod

pohledávky vymáhat. Za situace, kdy žalobce učinil opatření vyjmenovaná výše, nelze obhajitelně tvrdit, že by došlo k absolutnímu selhání kontrolních mechanismů.

11. Žalobce sice kuřecí maso odebíral převážně od Trading PPM, své odběratele si však vybíral sám, resp. pomocí ověřeného zprostředkovatele. Zboží bylo dodáváno několika různým odběratelům, a to jak tuzemským, tak zahraničním. Žalobce přitom správci daně prokázal, že je pro něj zcela běžné odebírat zboží jednoho druhu od výhradního dodavatele, případně od dvou až tří různých dodavatelů. Např. společnost Gastro Alda byla v letech 2014–2015 výhradním dodavatelem strouhanky a od roku 2016 je tímto výhradním dodavatelem společnost NOPEK a.s. Mraženou zeleninu odebírá žalobce od společnosti Agro Jesenice. Vepřovou panenku – palce dodává společnost KOVÁŘ plus spol. s r.o. Dodavatelem tataruky a majonézy je společnost ZÁRUBA FOOD a.s. Sýry žalobce nakupuje od PT-SERVIS Velkoobchod s.r.o. Kuřecí maso dělené (stehna, čtvrtky) odebírá žalobce od RABBIT Trhový Štěpánov a.s. Hovězí Roštěná je dodávána společností Masokombinát Polička a.s. Dodavatelem rýže a luštěnin je LA Food s.r.o. Za daných okolností není možné dospět k závěru, že se žalobce choval neobvykle pasivně při hledání obchodních partnerů.

III. Vyjádření žalovaného, replika žalobce a další podání žalovaného

12. Žalovaný ve vyjádření k žalobě nadále setrvává na právním názoru vysloveném v napadeném rozhodnutí a nesouhlasí s žalobními námitkami žalobce, které nadto považuje za obsahově totožné s námitkami odvolacími. Proto v podrobnostech odkazuje na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, ve kterém žalovaný podal vyčerpávajícím způsobem zdůvodnění k jednotlivým (odvolacím) námitkám žalobce, a to jak po stránce skutkové, tak i právní, přičemž považuje za nezbytné zdůraznit, že jak odvolací, tak žalobní námitky se týkají výlučně otázky existence daňového podvodu; existence objektivních okolností a přijetí veškerých rozumných opatření k zamezení účasti žalobce na podvodu na DPH.
13. Pokud jde o konkrétní námitky žalobce žalovaný předesílá, že při posouzení existence podvodu na DPH je třeba vycházet z judikatury NSS, která podvod na DPH chápe jako kombinaci chybějící daně u některého z článků řetězce (narušení neutrality) a podezřelých (nestandardních) okolností v daném řetězci, které ve svém souhrnu poskytují dostatek podkladů ke konstatování, že obchodní řetězec je zasažen podvodným jednáním (srov. např. rozsudky NSS č. j. 1 Afs 53/2016-55 ze dne 15. 2. 2017, nebo č. j. 1 Afs 16/2017-43 ze dne 24. 8. 2017). Žalovaný tak musí odmítnout povrchní výtky žalobce v tom smyslu, že závěry správce daně či žalovaného jsou postaveny převážně na nekontaktnosti dodavatelů společnosti Trading PPM (tzv. „missing traderů“), neboť v daném případě byly zjištěny takové nestandardnosti v předmětných řetězcích (str. 15 a 16 Zprávy, resp. body [76] až [82] rozhodnutí o odvolání), ze kterých jednoznačně vyplývá, že neodvedená daň v řetězci měla příčinu v podvodném jednání (a nikoli pouze z důvodu podnikatelského selhání). Chybějící daň (resp. narušení neutrality) nelze chápat dogmaticky jako daň, která by musela být přesně vyčíslena. Z judikatury SDEU ani NSS totiž nelze dovodit, že by se mělo jednat pouze o daň, která byla některým článkem v řetězci přesně vyčíslena, správcem daně stanovena, avšak zůstala neuhrazená. Společnosti typu „missing trader“ jsou totiž do struktury daňových podvodů vkládány právě proto, aby správci daně znemožnily rozkrytí celého řetězce společností. Nutno konstatovat, že správce daně je povinen prokázat existenci chybějící daně, není však povinen (neboť to často není ani objektivně možné) vyčíslit výši chybějící daně na korunu přesně.

14. K dalším výhradám žalobce, tj. absence příčinné souvislosti mezi chybějící daní a odpočtem DPH nárokovaným žalobcem, je třeba v souladu s rozsudkem NSS č. j. 4 Afs 104/2018-79 ze dne 16. 4. 2019 konstatovat, že skutková a příčinná souvislost mezi neodvedením daně a nárokováním odpočtu vzniká, i když daňový subjekt, uplatňující nárok na odpočet na DPH, nemá poznatky o daňovém subjektu, který tuto daň neodvedl do veřejného rozpočtu, avšak subjekty, se kterými bezprostředně spolupracoval, vykazovaly takové podezřelé znaky, že mohl či musel vědět, že se zapojuje do obchodního řetězce, jehož účelem je podvod na DPH. Tato příčinná souvislost mezi neodvedením daně u missing traderů a nárokováním odpočtem daně u žalobce byla prokázána definováním objektivních okolností, které svědčí o tom, že žalobce o existenci daňového podvodu přinejmenším vědět mohl a měl. Žalobce se v žalobě snaží relativizovat zjištěné nestandardnosti předmětných řetězců. Oproti tomu žalovaný setrvává na svém závěru, že v daném případě zjištěné nestandardní okolnosti (tj. skutečnosti popsané v bodech [76] až [82] rozhodnutí o odvolání) ve svém celku jednoznačně svědčí o tom, že předmětné obchodní transakce žalobce jsou zatíženy podvodem na DPH. Pokud žalobce v bodě [79] uvádí, že některé okolnosti se týkají jiných obchodních vztahů, jichž se žalobce nijak neúčastnil, nelze dle žalovaného než konstatovat nepochopení problematiky podvodů na DPH (jednotlivých kroků tzv. několikastupňového testu) žalobcem. V této souvislosti musí žalovaný připomenout, že je třeba od sebe striktně odlišovat nestandardnosti obchodování v řetězci (skutečnosti uváděné pouze pro popis podvodného řetězce, které nemusí (ale mohou) být objektivními okolnostmi kladenými k tíži daňového subjektu, resp. vědomost daňového subjektu se v rámci tohoto kroku nezkoumá) – uvedené v bodech [76] až [82] rozhodnutí o odvolání, a jednotlivé objektivní okolnosti, které již mohl daňový subjekt svým jednáním a chováním ovlivnit – v daném případě body [85] až [98] rozhodnutí o odvolání
15. Správce daně i žalovaný v uvedené věci dle žalovaného správně konstatovali existenci podvodu na DPH, přičemž žalobce označili za subjekt, který o své účasti na podvodu vědět měl a mohl, nepřijal veškerá rozumná opatření k zamezení své účasti na podvodu na DPH, a nepřísluší mu tudíž v souladu s judikaturou SDEU nárok na příslušný odpočet DPH. Za existence řady objektivních okolností správce daně i žalovaný žalobci vytkli nepřijetí dostatečných opatření, které měly zabránit jeho účasti na podvodu na DPH, přičemž obrana žalobce primárně spočívá ve zpochybnění existence jednotlivých dílčích objektivních okolností, resp. ve sdělení, že provedl přijal nemalé množství opatření k zamezení své účasti na podvodu na DPH. Žalovaný pak dodává, že pro posouzení subjektivní stránky, tj. toho, zda žalobce věděl nebo měl vědět, že se svým jednáním účastní tohoto podvodu, je zásadní přijetí takových opatření, která lze po žalobci rozumně požadovat, aby zajistil, že součástí tohoto podvodu nebude. Žalovaný se dále (s odkazem na příslušné pasáže odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí) stručně vyjadřuje k jednotlivým námitkám žalobce, kterými zpochybňuje jednotlivé objektivní okolnosti zjištěné správcem daně. Žalovaný uvádí, že objektivní okolnosti popsané v bodech [84] až [97] rozhodnutí o odvolání samy o sobě jednotlivě nespovídají o nezákonném jednání žalobce, nicméně ve svém souhrnu tvoří logický a ucelený soubor vzájemně se doplňujících a na sebe navazujících skutečností, které právě ve svém celku a komplexnosti spolehlivě prokazují, že žalobce minimálně vědět mohl a měl, že se účastní řetězce zasaženého podvodem na DPH. Důkazní břemeno, které tížilo správce daně (žalovaného), tedy bylo jednoznačně uneseno. V dané věci správce daně (resp. žalovaný) provedl komplexní analýzu konkrétních objektivních okolností a posoudil je ve vzájemných souvislostech,

přičemž dospěl k závěru, že tyto skutečnosti nejsou nahodilé, navzájem izolované a že nejsou vysvětlitelné jinak než účastí žalobce na podvodu na DPH, o němž alespoň vědět mohl a měl, a že svědčí o tom, že nejednal s péčí řádného hospodáře. Žalobci ve zde řešeném případě byla kladena k tíži pouze ta zjištění, která se týkala jeho vlastního chování a jeho přímého obchodního partnera a mohla mu být známa v době uzavírání obchodní spolupráce, či v průběhu realizace předmětných obchodních transakcí.

16. V neposlední řadě žalovaný uvádí, že žalobce se pomocí výčtu „přijatých opatření“ snaží navodit dojem, že jeho prevence zamezení účasti na podvodu na DPH byla dostatečná. Uvedený výčet však představuje povětšinou tvrzení, která nejsou ničím podložena, resp. jsou dokonce v rozporu se zjištěnými skutečnostmi vyplývajícími z předmětného spisového materiálu.
17. V replice k vyjádření žalovaného žalobce setrvává na své žalobní argumentaci a odkazem na jím citovanou judikaturu správních soudů polemizuje s námitkami žalovaného, předestřené ve vyjádření k žalobě.
18. V doplňujících vyjádřeních jednak žalovaný odmítá argumentaci žalobce v jím předložené replice, jednak poukázal na závěry rozsudku SDEU ze dne 24. 11. 2022 ve věci C-596/21, *Finanzamt M* (dále jen „rozsudek ve věci *Finanzamt M*“), jímž rozhodl o předběžných otázkách týkajících se výkladu článků 167, 168 a 178 směrnice. Žalovaný zejména zdůraznil závěr SDEU, že články 167 a 168 směrnice, ve spojení se zásadou zákazu daňových úniků, musí být vykládány v tom smyslu, že druhému pořizovateli zboží (v nyní projednávaném případě žalobci) může být odepřen nárok na odpočet DPH odvedené na vstupu z důvodu, že věděl nebo měl vědět o existenci úniku na DPH, kterého se dopustil původní prodávající při prvním prodeji, i když o tomto daňovém úniku věděl i první pořizovatel. Při kladném zodpovězení první předběžné otázky musí být druhému pořizovateli zboží v řetězci odepřen nárok na odpočet daně v plném rozsahu, a nikoliv pouze ve výši daňového úniku (resp. chybějící daně). Žalovaný tedy v napadeném rozhodnutí postupoval v souladu se závěry z rozsudku ve věci *Finanzamt M*, které později judikoval SDEU.

IV. Ústní jednání konané dne 31. 1. 2023

19. Při ústním jednání účastníci setrvali na svých tvrzeních již dříve písemně uplatněných v žalobě, resp. ve vyjádření k žalobě, replice a dalších podáních.

V. Posouzení věci soudem

20. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházejícího rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (správce daně), včetně řízení předcházející jejich vydání, a dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná** (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
21. Krajský soud předně uvádí, že z obsahu žaloby i z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobní námitky jsou obsahově i formulačně obdobné s námitkami, které žalobce předestřel již v odvolacím řízení. Koneckonců samotné argumentační schéma použité v žalobě je vystavěno na rekapitulaci závěrů, na jejichž základě žalovaný odmítl odvolací námitky žalobce, přičemž na tyto žalobce reaguje nesouhlasnými námitkami, že se jedná o postup a názor nesprávný, nezákonný a účelový. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130 (rozhodnutí správních soudů jsou dostupná rovněž na www.nssoud.cz) přitom platí: „*Je-li rozhodnutí žalovaného správního*

orgánu řádně odůvodněno, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, je přípustné, aby si krajský soud správné závěry se soubhlasnou poznámkou osvojil.“ Nejvyšší správní soud pak ve svém rozsudku ze dne 11. 6. 2014, č. j. 10 Afs 18/2015-48, vyhodnotil již 18 stránkovou žalobu (oproti nyní téměř 80 stránkové žalobě) jako „vskutku rozsáhlou“ a poznamenal, že soud se s námitkami může vypořádat i tak, že „proti žalobě postaví právní názor, v jehož konkurenci žalobní námitky jako celek neobstojí. Případně svůj názor podpoří i odkazem na napadené rozhodnutí žalovaného.“ Krajský soud proto uvádí, že s ohledem na obsáhlost žalobních námitek, které se nadto do značné míry opakují s odvolacími námitkami, nepovažuje za nezbytné se jimi zde opětovně zevrubně zabývat a v podstatě za žalobce dotvářet podrobnější žalobní argumentaci směřující vůči právním závěrům žalovaného. Krajský soud tak činí i z toho důvodu, že se právními závěry žalovaného i se způsobem, jakým se s odvolacími námitkami žalobce důkladně vypořádal, ztotožňuje, přičemž ve své argumentaci se bude do značné míry opírat o příslušné pasáže odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a tam uvedenou argumentaci žalovaného, kterou považuje za přesvědčivou a plně korespondující s judikaturou.

22. Podstatu nyní projednávané věci tvoří nesouhlasná polemika žalobce s oprávněností postupu správce daně a žalovaného, na jehož základě neuznali žalobci odpočet na DPH za uskutečnění zdanitelných plnění (nákup a prodej zmraženého brazilského kuřecího masa v objemu tisíce kilogramů) v předmětných zdaňovacích obdobích, a to z důvodu zaviněné účasti žalobce na podvodu na DPH. Podle § 72 zákona o DPH je plátce oprávněn k odpočtu daně na vstupu u přijatého zdanitelného plnění, které v rámci svých ekonomických činností použije pro účely uskutečňování plnění vymezených v tomto ustanovení. Pro přiznání nároku na odpočet daně je plátce povinen splnit rovněž formální podmínku, která spočívá v předložení daňového dokladu se zákonem stanovenými náležitostmi vyplývajícími z citovaného § 73 odst. 1 zákona o DPH.
23. Při splnění těchto hmotněprávních a formálních podmínek nároku na odpočet daně je daňovému subjektu nárok na odpočet daně zpravidla přiznán, neboť nárok na odpočet daně ve smyslu čl. 167 a násl. Směrnice Rady 2006/112/ES ze dne 28. 11. 2006 o společném systému daně z přidané hodnoty (dále jen „Směrnice 2006/112“) je nedílnou součástí systému DPH a v principu nesmí být omezen. Výjimku z tohoto principu představují právě situace, kdy daňový subjekt uplatňuje nárok na odpočet DPH podvodně nebo zneužívajícím způsobem, jak dovodil Soudní dvůr EU ve své judikatuře (srov. např. rozsudek ze dne 21. 6. 2012 ve spojených věcech *Mahagében a Péter Dávid*, C-80/11 a C-142/11).
24. Jak zdůraznil i žalovaný, problematikou podvodného jednání ve spojitosti s daňovými subjekty uplatňovanými nároky na odpočet DPH se ve své judikatuře mnohokrát zabýval i Nejvyšší správní soud. Judikatura Nejvyššího správního soudu (s inspirací v judikatuře Soudního dvora EU týkající se zneužití práva či karuselových podvodů na DPH - viz např. citovaný rozsudek ve věci *Mahagében*; rozsudek ze dne 12. 1. 2006 ve spojených věcech *Optigen Ltd a Fulcrum Electronics Ltd. a Bond House Systems Ltd proti Commissioners of Customs & Excise*, C-354/03, C-355/03 a C-484/03, či rozsudek ze dne 6. 7. 2006 ve spojených věcech *Axel Kittel proti Belgickému státu a Belgický stát proti Recolta Recycling SPRL*, C-439/04 a C-440/04) podvod na DPH chápe jako kombinaci chybějící daně u některého z článků řetězce (narušení neutrality) a podezřelých (nestandardních) okolností

v daném řetězci, které ve svém souhrnu poskytují dostatek podkladů ke konstatování, že obchodní řetězec je zasažen podvodným jednáním (srov. např. rozsudky NSS č. j. 1 Afs 53/2016-55 ze dne 15. 2. 2017, nebo č. j. 1 Afs 16/2017-43 ze dne 24. 8. 2017). Cílem tzv. karuselového podvodu zpravidla není reálná ekonomická činnost, ale neuhrazení DPH na výstupu plátcem typu „missing trader“ (plátce, který daň na výstupu z titulu dodání zboží dalšímu plátcovi ve stejném státě nepřiznává v podaném daňovém přiznání k DPH, nebo jí přiznává, ale neplatí, popř. vůbec nepodává a stává se pro správce daně nekontaktní) a následované inkasem nadměrného odpočtu plátcem typu „broker“ (plátce, kterému vzniká nadměrný odpočet z titulu uplatněného odpočtu z přijatého zdanitelného plnění v daném členském státě a osvobozeného od plnění při dodání zboží do EU). Dalším subjektem, který je do řetězce zpravidla zařazován, je „buffer“, jehož úkolem v řetězci je navenek působit jako běžný obchodník a vytvořit tak zdání legality plnění zasaženého daňovým podvodem, tedy zastřít vazby mezi jednotlivými články řetězce (zejména mezi missing traderem a ostatními články řetězce), a znesnadnit či znemožnit tak odhalení daňového podvodu. „Pojmem ...podvod na DPH...se v souladu s touto judikaturou označují situace, v nichž jeden z účastníků neodvede státní pokladně vybranou daň a další si ji odečte, a to za účelem získání zvýhodnění, které je v rozporu s účelem šesté směrnice, neboť uskutečněné operace neodpovídají běžným obchodním podmínkám. Za takové situace je pak z hlediska posouzení nároku na odpočet daně rozhodné posouzení všech objektivních okolností vykázané transakce, včetně právní, obchodní a osobní vazby mezi zúčastněnými subjekty“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2010, č. j. 9 Afs 94/2009-156).

25. Z judikatury Nejvyššího správního soudu dále plyne, že daňové orgány nemají povinnost prokázat, jakým způsobem a konkrétně kterým z dodavatelů v řetězci byl spáchán podvod, musí však postavit najisto, v jakých skutkových okolnostech podvod spočíval (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2015, č. j. 6 Afs 130/2014-60). Musí vysvětlit, v čem tkvěla podstata daňového podvodu, či vylíčit řetězec skutkových okolností, ze kterých je v souhrnu možné dovozovat, že se o daňový podvod jednalo. Z rozhodnutí daňových orgánů musí být jasně patrné, že došlo k narušení daňové neutrality, tedy že (zjednodušeně řečeno) nebyla odvedena daň jedním ze subjektů v řetězci, zatímco jiný subjekt si daň odečetl, a to za účelem získání zvýhodnění. V tomto ohledu nelze považovat tvrzení, že u jednoho z článků obchodního řetězce nebylo pro jeho nekontaktnost možné ověřit plnění daňové povinnosti. Daňové orgány musí postavit najisto, zda nekontaktní subjekt svou daňovou povinnost splnil či nikoliv. Existence chybějící daně totiž je základním předpokladem pro to, aby mohl být daňový subjekt shledán odpovědným za účast na daňovém podvodu (srov. odst. [46] rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 11. 2015, č. j. 9 Afs 163/2015-44).
26. Na straně druhé chybějící daň (resp. narušení neutrality) nelze chápat dogmaticky jako daň, která by musela být přesně vyčíslena. Z judikatury SDEU ani NSS totiž nelze dovodit, že by se mělo jednat pouze o daň, která byla některým článkem v řetězci přesně vyčíslena, správcem daně stanovena, avšak zůstala neuhrazená. Společnosti typu „missing trader“ jsou totiž do struktury daňových podvodů vkládány právě proto, aby správci daně znemožnily rozkrytí celého řetězce společností. Jak konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 8 Afs 232/2018-45 ze dne 28. 8. 2020, bod 28: „Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se stěžovatelkou v tom, že prvotní podmínkou pro odepření nároku na odpočet je samotné zjištění, že došlo k podvodu na DPH. Podle soudu však není možno lpět na tom, aby v každém případě byl daňový podvod zcela jednoznačně identifikován (přesně vyčíslen a přiřazen ke konkrétnímu článku často spleťtého obchodního řetězce), ostatně v řadě situací to již ani

nebude fakticky možné. V každém jednotlivém případě je nutno hodnotit, zda existují dostatečné indicie svědčící tomu, že k podvodu došlo (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 6. 2015, čj. 2 AfS 15/2014-59). Jak již bylo výše uvedeno, není povinností správních orgánů či dokonce správních soudů prokázat, jakým způsobem a konkrétně kterým z dodavatelů v řetězci byl spáchán podvod. V daňovém řízení však musí být postaveno najisto, v jakých skutkových okolnostech daňový podvod spočíval (srov. rozsudek ve shora již zmiňované věci sp. zn. 6 AfS 130/2014). V této souvislosti lze připomenout, že žalovaný v nyní projednávané věci již v žalobou napadeném rozhodnutí přesvědčivě osvětlil, že mohou existovat různé varianty a modifikace podvodu na DPH, přičemž podvodem může být rovněž situace, kdy podvodník zmizí ještě dříve, než daňové orgány stihnou jakkoliv zasáhnout. Přestože výše uvedené závěry nepochybně nelze absolutizovat a jistě je na místě požadovat po orgánech daňové správy, aby existenci podvodu na DPH a související skutkové okolnosti vymezily co nejpřesněji, má Nejvyšší správní soud v nyní projednávané věci ve shodě s krajským soudem za to, že žalovaný dostal požadavkům výše citované judikatury, pokud jde o vymezení skutkových okolností, v nichž daňový podvod spočíval (viz zejm. popis těchto okolností v příslušné části rozhodnutí žalovaného na str. 9 a násl. odůvodnění tohoto rozhodnutí).“

27. Ve shodě s touto judikaturou proto krajský soud přistoupil k hodnocení, zda v daném případě žalovaný (či správce daně) prokázal existenci první podmínky, jež musí být splněna při odepření nároku daňového subjektu na odpočet DPH, tj. zda zjištěné skutečnosti nasvědčují tomu, že v posuzovaných obchodních transakcích (řetězcích), které jsou schematicky vyobrazeny na str. 12 napadeného rozhodnutí žalovaného: Dodavatelé z JČS → missing trader (dle tabulky na str. 12 a také výše jmenované společnosti) → Trading PPM → žalobce → TENDERFOOD/Tredimed Szolgáltató Kft/ NFI trading, KOVÁŘ PLUS → další specifikovaní odběratelé a odběratelské řetězce, došlo k podvodnému jednání na DPH a tedy, že nedošlo k odvedení daně jedním z účastníků řetězce.
28. Žalovaný svůj závěr o existenci podvodu na DPH opírá o výše citovanou judikaturu Nejvyššího správního soudu a SDEU, přičemž na základě skutkových zjištění týkajících se jednotlivých subjektů zapojených do uvedených obchodních řetězců u nich ve sledovaných zdaňovacích obdobích identifikoval chybějící daň ve vztahu k plněním, která žalobce od nich přijal. Souvztažnost identifikované chybějící daně s plněními přijatými žalobcem žalovaný prokázal ve vztahu k jednotlivým společnostem, které v řetězcích vystupovali jako tzv. missing tradeři. Co se týče společnosti MAX-International Trade s.r.o., byla identifikována chybějící daň za zdaňovací období leden 2015 až červenec 2015, a to jednak z důvodu nesoučinnosti kontrolované společnosti se správcem daně, v jejímž důsledku nebylo možné prověřit správnost daňových tvrzení, ale také z důvodu neuhrazení vyměřených, resp. doměřených daňových povinností. U společnosti FEMAX, a.s. byla identifikována chybějící daň za zdaňovací období leden 2015 až červen 2015, a to jednak z důvodu nesoučinnosti kontrolované společnosti se správcem daně, v jejímž důsledku nebylo možné prověřit správnost daňových tvrzení, ale také z důvodu neuhrazení vyměřených, resp. doměřených daňových povinností. V případě společnosti ZANZI s.r.o. byla identifikována chybějící daň za zdaňovací období červenec 2015, srpen 2015 a září 2015, a to jednak z důvodu nesoučinnosti kontrolované společnosti se správcem daně, v jejímž důsledku nebylo možné prověřit správnost daňového tvrzení za 3. čtvrtletí 2015, ale také v důsledku neuhrazení vyměřené daňové povinnosti. Ve vztahu ke zdaňovacímu období říjen 2015 společnost ZANZI s.r.o. nesplnila svou zákonnou povinnost podat daňové tvrzení, a to ani na základě výzvy k podání. V důsledku nesoučinnosti této společnosti se správcem daně došlo k neunesení primárního důkazního břemene, tj.

břemene tvrzení. V důsledku absence tvrzení daňového subjektu ZANZI s.r.o. došlo ze strany správce daně k vyměření daňové povinnosti ve výši nula korun (za obdobných podmínek konstatuje narušení neutrality např. Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 14. 1. 2020 sp. zn. 8 Af 4/2017 ve věci V-Voříšek CZ s.r.o.). V případě zdaňovacího období říjen 2015 došlo u společnosti ZANZI s.r.o. jednak k neodvedení daně na výstupu, ale také i k narušení neutrality daně v dodavatelsko-odběratelském řetězci. Oproti skutkových okolností v žalobcem uváděné citace rozsudku NSS č. j. 9 Afs 333/2017-63 ze dne 18. 10. 2018, v nyní řešené věci ZANZI s.r.o. za zdaňovací období říjen 2015 ani nepodala daňové přiznání, a to ani na základě výzvy správce daně. U společnosti KBH spol. s r.o. byla identifikována chybějící daň za zdaňovací období srpen 2015, a to jednak z důvodu neunesení primárního důkazního břemene, tj. břemene tvrzení, ale také z důvodu neuhrazení vyměřené daňové povinnosti. V případě společnosti PROFI-REKLOP s.r.o. byla identifikována chybějící daň za zdaňovací období listopad 2015 a prosinec 2015, a to jednak z důvodu nesoučinnosti daňového subjektu PROFI-REKLOP s.r.o. se správcem daně, v jejímž důsledku nebylo možno prověřit relevantní skutečnosti, ale také z důvodu neuhrazení vyměřených daňových povinností. Co se týče společnosti Velarintana s.r.o. v likvidaci, zde byla identifikována chybějící daň za zdaňovací období říjen 2015 a listopad 2015, a to z důvodu nesoučinnosti daňového subjektu Velarintana s.r.o. v likvidaci se správcem daně, v jejímž důsledku nebylo možno prověřit relevantní skutečnosti. Doměřená daňová povinnost za zdaňovací období listopad 2015 nebyla uhrazena. U společnosti PAJIDAMI s.r.o. v likvidaci byla identifikována chybějící daň za zdaňovací období září 2015 a říjen 2015, a to z důvodu nesoučinnosti daňového subjektu PAJIDAMI s.r.o. v likvidaci se správcem daně, v jejímž důsledku nebylo možno prověřit relevantní skutečnosti. Dále ve vztahu k chybějící dani za listopad 2015 žalovaný uvádí, že daňový subjekt PAJIDAMI s.r.o. v likvidaci nesplnil svou zákonnou povinnost podat daňové tvrzení, a to ani na základě výzvy k podání. V důsledku nesoučinnosti této společnosti se správcem daně došlo k neunesení primárního důkazního břemene, tj. břemene tvrzení. V důsledku absence tvrzení daňového subjektu PAJIDAMI s.r.o. v likvidaci došlo ze strany správce daně k vyměření daňové povinnosti ve výši nula korun. Žalovaný konstatoval, že v případě zdaňovacího období listopad 2015 došlo u společnosti PAJIDAMI s.r.o. v likvidaci jednak k neodvedení daně na výstupu, ale také i k narušení neutrality daně v dodavatelsko-odběratelském řetězci.

29. Krajský soud se tímto závěrem žalovaného i správce daně ztotožňuje, neboť koresponduje s citovanou judikaturou Nejvyššího správního soudu (srov. kupříkladu také rozsudek ze dne 15. 2. 2017, č. j. 1 Afs 53/2016-55, a ze dne 24. 8. 2017, č. j. 16/2017-43). Krajský soud tak má rovněž za to, že bylo žalovaným, resp. správcem daně postaveno najisto, že ve výše popsaných a správcem daně detekovaných obchodních řetězcích byla identifikována chybějící daň. Citované společnosti tak v šetřených řetězcích vystupují jako tzv. missing trader, tedy jako subjekt, které neodvedl daň do státního rozpočtu, čímž došlo k porušení principu neutrality DPH. V této souvislosti žalovaný dle krajského soudu důkladně (s oporou ve skutkových zjištěních) popsal nestandardní a v řadě rysů shodný postup těchto společností (viz body 48 až 71 rozhodnutí žalovaného).
30. Existence chybějící daně nicméně není jediným předpokladem závěru o existenci podvodu na DPH, nýbrž musí být konstatován za současné přítomnosti nestandardností v celém obchodním řetězci. Žalovaný taktéž velmi podrobně v žalobou napadeném rozhodnutí vymezil zjištěné nestandardní okolnosti relevantních obchodních transakcí ve sledovaných řetězcích (viz body 75 až 83), zejména pak specifickou cenovou strategií, kdy docházelo k

prodeji zboží se ztrátou. K žalobcem namítané otázce pohybu zboží v řetězci krajský soud odkazuje na bod [73] rozhodnutí žalovaného, ve kterém se zabýval pohybem zboží v identifikovaném dodavatelsko-odběratelském řetězci. Všechny společnosti charakterizují tytéž podezřelé jednotící znaky jako je tzv. virtuální sídlo, obecný předmět podnikání, častá změna jednatelů, jednatel cizí státní příslušnosti bez trvalého pobytu na území ČR či nezveřejňování svých účetních závěrek ve Sbírce listin. U všech společností došlo postupně k označení jako nespolehlivý plátce, poté ke zrušení registrace k DPH a označení jako nespolehlivá osoba. Některé společnosti jsou již v likvidaci či byly vymazány z Obchodního rejstříku. Z uvedených skutečností lze vyvodit, že žádná ze společností na pozici missing trader již nevykonává činnost. Z výše uvedeného je rovněž dle krajského soudu skutečně patrné, že ekonomický život všech společností měl přibližně stejný průběh i konec. Krajský soud se tak přiklání k závěru žalovaného, že zjištěné skutečnosti ve svém celku prokazují, že předmětné obchodní transakce žalobce byly zasaženy podvodem na DPH, kdy v šetřeném obchodním řetězci byla u přímého dodavatele žalobce identifikována chybějící daň a žalobce si tuto daň uplatňoval v rámci nároku na odpočet daně na vstupu za nestandardních okolností. Krajský soud ani nepřisvědčil výhradám žalobce (např. body [14] a [16] žaloby) ohledně absence příčinné souvislosti mezi chybějící daní a odpočtem DPH nárokovaným žalobcem, neboť skutková a příčinná souvislost mezi neodvedením daně a nárokováním odpočtu vzniká, i když daňový subjekt, uplatňující nárok na odpočet na DPH, nemá poznatky o daňovém subjektu, který tuto daň neodvedl do veřejného rozpočtu, avšak subjekty, se kterými bezprostředně spolupracoval, vykazovaly takové podezřelé znaky, že mohl či musel vědět, že se zapojuje do obchodního řetězce, jehož účelem je podvod na DPH (srov. rozsudek NSS č. j. 4 Afs 104/2018-79 ze dne 16. 4. 2019).

Ze spisového materiálu pak vyplývá, že v rámci prohlídky na adrese Obchodní 132, Čestlice, Praha, byla objevena v jedné kanceláři razítka několika desítek právnických osob. Mimo jiné zde byla nalezena razítka korporací MAX-International Trade s.r.o., FEMAX, a.s., KBH spol. s r.o., ZANZI s.r.o., Velarintana s.r.o. v likvidaci, PROFI-REKLOP s.r.o. a PAJIDAMI s.r.o. v likvidaci, tedy všech subjektů, které zde figurují na pozici missing trader. Razítka ve všech případech obsahovala název korporace, její adresu a identifikační číslo (IČ a DIČ). Dále z poskytnutých listin vyplývá, že z jedné IP adresy byl zjištěn přístup do datových schránek několika desítek obchodních korporací, mezi nimi i přístup do datových schránek přímých dodavatelů Trading PPM. Krajský soud se tak ztotožňuje se závěrem žalovaného, že docházelo k řízení uvedených společností na úrovni missing trader z jednoho místa spojeného s činností Trading PPM, výhradního dodavatele žalobce. Právě okolnosti obchodního vztahu žalobce se společností Trading PPM pak byly předmětem důkladnějšího prověření ze strany správce daně, resp. žalovaného, přičemž i zde byla shledána řada nestandardních okolností.

31. Krajský soud tak následně přistoupil k tomu, že přezkoumal námitky žalobce, že žalovaný nedostatečně prokázal, že žalobce věděl či alespoň mohl vědět o tom, že se účastní obchodů zasažených podvodem na DPH.
32. Prokázání povědomosti daňového subjektu o podvodném jednání na DPH představuje další, toliko subjektivní podmínku, jež musí být splněna při odepření nároku daňového subjektu na odpočet DPH. Okolnostmi, za kterých daňový subjekt věděl nebo měl vědět o tom, že je součástí podvodu, se Nejvyšší správní soud opakovaně v rámci své rozhodovací činnosti zabýval, když především zdůraznil, že pokud „je dodání zboží uskutečněno pro

osobu povinnou k DPH, která nevěděla a nemohla vědět, že dotyčné plnění je součástí podvodu spáchaného prodávajícím, nelze jen na základě samotné skutečnosti daňového podvodu vyvozovat ztrátu nároku na odpočet daně z přidané hodnoty odvedené touto osobou povinnou k dani.“ (srov. rozsudek ze dne 30. 4. 2008, č. j. 1 Afs 15/2008-100). K obdobnému závěru dospěl Nejvyšší správní soud i v žalobcem citovaném rozsudku č. j. 5 Afs 60/2017-60: „Znakem podvodu ve smyslu evropské judikatury je zjednodušeně řečeno skutečnost, že jeden z účastníků daň neodvede a další si ji odečte; tím v podstatě dochází k narušení daňové neutrality. Nelze však *stricto sensu* za „jednoho“ a „dalšího“ automaticky považovat „kteréhokoli“ z účastníků v řetězci obchodů, ale vždy je třeba hledat skutkové souvislosti a příčinnou souvislost mezi neodvedením daně a nárokováním odpočtu a prokázáním vědomosti o skutečnostech svědčících možnému podvodnému jednání za účelem vylákání odpočtu na dani mezi těmito subjekty. Opačným způsobem by byla zcela nepřijatelně zakládána objektivní daňová odpovědnost kteréhokoli subjektu zapojeného v obchodním řetězci a odpovědnost za pohyb a osud zboží.“

33. Jinými slovy, jak již bylo výše zmíněno, „pouhá“ existence podvodného jednání na DPH v rámci řetězce obchodních transakcí, jehož je daňový subjekt účastníkem, ještě sama o sobě nemůže legitimizovat či legalizovat postup správce daně v podobě odepření nároku tohoto daňového subjektu na odpočet DPH za uskutečněné plnění. Nejvyšší správní soud zde našel inspiraci v judikatuře Soudního dvora EU, konkrétně v citovaném rozsudku ve věci *Optigen*, v němž bylo zdůrazněno, že „nárok na odpočet daně nemůže být dotčen tím, že v řetězci dodávek je jiná předchozí nebo následná transakce zatížena skutečnostmi, o kterých plátce neví nebo nemůže vědět. Zavedení systému odpovědnosti bez zavinění by totiž překračovalo rámec toho, co je nezbytné pro ochranu plateb do veřejného rozpočtu (srov. rovněž např. rozsudek ze dne 11. 5. 2006 ve věci *Federation of Technological Industries a další*, C-384/04, či rozsudek ze dne 21. 2. 2008 ve věci *Netto Supermarkt*, C-271/06).
34. Soudní dvůr EU proto ve své judikatuře – s respektem k zásadě proporcionality a vzhledem ke skutečnosti, že odmítnutí nároku na odpočet je výjimkou ze zásady, kterou tento nárok představuje – stanovil limity pro postup daňových orgánů, především aby dostatečně právně prokázaly objektivní okolnosti umožňující učinit závěr, že osoba povinná k dani věděla nebo musela vědět, že plnění uplatňované k odůvodnění nároku na odpočet bylo součástí podvodu spáchaného dodavatelem či jiným subjektem operujícím v dodavatelském řetězci (srov. citované rozsudky ve věci *Mahagében* či ve věci *Federation of Technological Industries a další*).
35. Z hlediska posouzení nároku na odpočet daně je tedy rozhodné posouzení všech objektivních okolností vykázané transakce, včetně právní, obchodní a osobní vazby mezi zúčastněnými subjekty. Rovněž je třeba vzít v úvahu, zda předmětné obchodní transakce neprobíhaly za podmínek krajně neobvyklých či nelogických. Zejména zda docházelo k úhradám fakturovaných částek, zda byly všechny pohledávky řádným způsobem vymáhány, zda se nejednalo o neobvykle nízké ceny, zda nedošlo k absolutnímu selhání kontrolních mechanismů daňového subjektu či zda se daňový subjekt nechoval neobvykle pasivně při hledání obchodních partnerů, přičemž správce daně může vycházet z mnoha indicií, které mu jsou k dispozici (srov. např. citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9 Afs 94/2009-156, nebo rozsudek ze dne 10. 6. 2015, č. j. 2 Afs 15/2014-59). „Každá účetní transakce mezi dodavatelem a jeho odběratelem v řetězci musí být posuzována sama o sobě a charakter jednotlivých transakcí v řetězci nemůže být změněn předchozími nebo následnými událostmi.“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007,

č. j. 5 Afs 129/2006-142; rozsudek ze dne 25. 6. 2015, č. j. 6 Afs 130/2014-60; rozsudek ze dne 31. 8. 2016, č. j. 2 Afs 55/2016-38).

36. Zmíněné objektivní okolnosti (indicie), byť každá samy o sobě nejsou nezákonné, pak ve svém souhrnu mohou tvořit logický, ničím nenarušený a ucelený soubor vzájemně se doplňujících a na sebe navazujících nepřímých důkazů, které spolehlivě a jednoznačně prokazují skutečnost, že daňový subjekt o podvodu na DPH věděl, či minimálně vědět mohl. *„I tyto nepřímé důkazy tak spolehlivě prokazují subjektivní stránku jednání daňového subjektu.“* (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2012, č. j. 1 Afs 26/2012-34, či citovaný rozsudek č. j. 1 Afs 37/2012-50). V této souvislosti Nejvyšší správní soud zdůraznil, že *„pokud je s přihlédnutím k objektivním skutečnostem prokázáno, že dodání je uskutečněno pro osobu povinnou k dani, která věděla nebo měla vědět, že se svým nákupem účastní plnění, které je součástí podvodu na DPH, je věcí vnitrostátního soudu odmítnout takové osobě povinné k dani přiznat nárok na odpočet. Osoba povinná k dani, která věděla nebo měla vědět, že se svým nákupem účastní podvodného plnění, pak musí být pro účely šesté směrnice považována za osobu účastnící se tohoto podvodu, a to bez ohledu na to, zda má z následného prodeje zboží prospěch, či nikoli. V takové situaci totiž osoba povinná k dani pomáhá pachatelům podvodu a stává se jejich spolupachatelem* (srov. např. rozsudek ze dne 30. 7. 2010, č. j. 8 Afs 14/2010-195, nebo citovaný rozsudek č. j. 2 Afs 55/2016-38, s inspirací v citovaném rozsudku Soudního dvora EU ve věci *Kittel*).
37. Z výše uvedeného tedy vyplývá, že klíčovou otázkou pro posouzení nároku žalobce na odpočet je, zda věděl nebo měl vědět, že se svým nákupem účastní plnění, které je součástí podvodu na DPH, přičemž tuto povědomost žalobce je třeba posoudit z hlediska zjištěných objektivních okolností. Jak již bylo výše zmíněno, žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí vymezil řadu objektivních okolností, přičemž krajský soud, s ohledem na rozsah jejich odůvodnění, nepovažuje za nezbytné je zde podrobně rekapitulovat. Spíše se prizmatem uvedených závěrů judikatury Nejvyššího správního soudu soustředí na zodpovězení otázky, zda lze přisvědčit názoru žalovaného, že tyto ve svém souhrnu svědčí o povědomosti žalobce o jeho účasti na podvodném jednání. Přesněji řečeno otázky, zda závěr žalovaného o oprávněnosti odepření odpočtu DPH žalobci z důvodu jeho povědomosti, resp. účasti na podvodu na DPH, může na základě zjišťovaných a zjištěných skutečností v rámci daňového i odvolacího řízení obstát, a to i v kontrastu s žalobními námitkami žalobce.
38. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v již citovaném rozsudku č. j. 5 Afs 60/2017-60, *„[s]kutečnost, že stěžovatelka mohla vědět, měla vědět či dokonce přímo věděla o veškerých popsanych objektivních okolnostech (týkajících se osob a dílčích transakcí od jejího smluvního dodavatele odlišných), které následně žalovaný zjistil, a z čeho tak žalovaný usuzuje, prokazuje zásadně vždy správce daně. Pokud stěžovatelka předestře své verze podložené relevantními skutečnostmi o tom, že obchodní transakce či některé její části byly v rámci jeho běžné obchodní praxe standardní, je naopak na správci daně, aby přesvědčivě odůvodnil, že se o běžnou obchodní praxi nejednalo a na základě čeho tak usuzuje. Z odůvodnění rozhodnutí žalovaného v převážné míře lze seznat, že je zarážející, nelogické, je nutno se pozastavit, není obvyklé či je s podivem. Správce daně si zcela jistě může učinit názor na průběh obchodní transakce, její logistiku, jakož např. i na odbornost osob či praktičnost a účelnost školení obsluhy apod., nicméně pokud stěžovatelka argumentuje, a to obzvláště v oblasti odborně náročné a technicky složité, běžnou obchodní praxí v dané oblasti, nemůže žalovaný, coby laik, bez dostatečně odůvodněného tvrzení a vypořádání se s vyjádřeními a vysvětleními stěžovatelky, která dle*

Nejvyššího správního soudu nejsou nikterak nemyšlitelná, absurdní a mimo realitu, učinit pouze na základě svých domněnek závěr vedoucí k vědomosti stěžovatelky o zapojení v podvodném řetězci s cílem vylákání daňového odpočtu, resp. neodvedení daně.“

39. Jak již bylo zmíněno výše, správce daně, resp. žalovaný učinili předmětem důkladnějšího prověření okolnosti obchodního vztahu žalobce se společností Trading PPM, coby výhradního dodavatele žalobce, přičemž zde byla shledána řada nestandardních objektivních okolností, svědčících o povědomosti žalobce o zapojení do obchodních transakcí zatížených daňovým podvodem.
40. V této souvislosti považuje krajský soud za zcela zásadní skutečnost, že správce daně žalobci zaslal oznámení č. j. 1403734/15/2914-60562-707678 (tzv. „vědomostní dopis“, doručeno do datové schránky žalobce dne 14. 9. 2015)), ve kterém uvedl, že žalobce obchoduje s rizikovou komoditou „chlazené a mražené potraviny, především kuřecí maso“. V uvedeném oznámení byl žalobce upozorněn na nestandardní skutečnosti, které musí vést plátce k vyšší opatrnosti, zejména je-li jich např. u jednoho dodavatele shledáno více. Konkrétně se jednalo o nestandardnosti, které byly zaznamenány u společnosti Trading PPM, přímého dodavatele žalobce. Jednalo se například o: virtuální sídlo bez zázemí k ekonomické činnosti; neexistující funkční webové stránky; dodavatel na adrese sídla firmy nebyl k zastížení, pouze na uvedeném mobilním telefonu; dodavatel zdanitelných plnění nenabízel žádné záruční podmínky; platební podmínky dodavatele zboží byly v daném odvětví neobvyklé (okamžitá splatnost). Žalobce nicméně v souvislosti s přijetím tohoto oznámení od místně příslušného správce daně nezměnil své chování, ačkoliv byl informován o riziku zapojení do podvodného jednání a s dodavatelem Trading PPM obchodoval ve stejné komoditě a množství stejným způsobem i ve zdaňovacích obdobích září 2015 až prosinec 2015. Obchodní transakce s dodavatelem Trading PPM byly fakticky ukončeny až ke konci června 2016, kdy na návrh státního zástupce byla dne 20. 6. 2016 provedena prohlídka kancelářských prostor odvolatele Policií České republiky. K tomu krajský soud dodává, že i v judikatuře krajských soudů se společnost Trading PPM opakovaně vyskytovala v řízeních, jejichž předmětem byla rovněž otázka existence daňových podvodů na DPH v rámci obchodních řetězců, v nichž společnost Trading PPM vystupovala (srov. např. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 24. 11. 2022, č. j. 62 Af 21/2020-331, nebo rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 16. 12. 2022, č. j. 3 Af 52/2019-126).
41. Stejně tak nelze odhlédnout od skutečnosti, že žalobce byl skutečně svými podnikatelskými aktivitami dlouhodobě zapojen do obchodů s potravinami (včetně mraženého masa), a to s různými dodavateli, na které ostatně on sám v žalobě poukazuje. Z toho důvodu lze nicméně při srovnání jeho obchodního chování v minulosti či s odlišnými dodavateli o to lépe poukázat na neobvyklosti a nestandardnosti v obchodním chování ve vztahu k dodavateli Trading PPM ve sledovaných obchodních transakcích. Za příklad lze poukázat na změnu v chování žalobce při prodeji zboží společnosti TENDERFOOD, kdy od poloviny ledna 2015 žalobce změnil chování ohledně obchodování s předmětným zbožím a začal jej prodávat maďarskému odběrateli Tredimed, přičemž fakticky bylo zboží dodáváno do mrazíren Sládkovičovo (Slovensko), do mrazíren v Padborgu (Dánsko) nebo do mrazíren v Nizozemí. Odběratel Tredimed veškeré zboží následně prodával korporaci TENDERFOOD. Žalobce např. v souhrnných hlášeních od roku 2004 do 2015 neuvedl jako svého obchodního partnera společnost Tredimed. V podrobnostech lze odkázat zejména na body [95] až [97] rozhodnutí žalovaného.

42. Za jednu z klíčových okolností se krajskému soudu ve shodě s žalovaným jeví zcela nestandartní absence kontroly zboží v řetězci, neověřování jeho původu, a to vše za situace, kdy nedošlo k uzavírání písemných smluv. Ačkoli v identifikovaném dodavatelsko-odběratelském řetězci proběhly obchodní transakce v roce 2015 v řádu stamilionů korun, tak ani jedna společnost nepovažovala za nutné mít sepsanou písemnou smlouvu o obchodní spolupráci, či evidovat písemné objednávky. Ze spisového materiálu dále vyplývá, že přímý dodavatel žalobce (společnost Trading PPM) byl prvním ukladatelem zboží v mrazírnách ROVNER. Jednatel společnosti Trading PPM pan O. měl podle svědecké výpovědi J. P. (vedoucí skladu ROVNER; č. j. 1612976/18/3301-61563-701884) přístup do skladu ke svému zboží, který ovšem této možnosti nikdy nevyužil. V protokolu o ústním jednání jednatel žalobce uvedl, že si již konkrétně nepamatuje, jak si zajistil odběratele na nakoupené zboží (protokol ze dne 14. 12. 2016 zaevidovaný pod č. j. 2017666/16/3301-61563-701884). Krajský soud přisvědčuje závěru žalovaného, že existuje tedy důvodný předpoklad, že jednatel žalobce by měl znát podrobný „mechanismus“, jak si zajišťoval odběratele pro své zboží uložené v mrazírnách ROVNER, a to zvláště v tom případě, když se jednalo o zakázky v milionech korun. Žalobce si neověřoval, zda fyzická osoba E. R. jako skladovatel si plní své povinnosti ohledně správnosti údajů týkající se původu zboží, ačkoliv se jednalo o mnoha milionové obchodní transakce a v té době měl žalobce v mrazírnách ROVNER i pronajatou kancelář. Do protokolu č. j. 2062241/17/3301-61563-701884 dne 12. 12. 2017 žalobce na dotaz, zda si ověřoval původ zboží, odpověděl, že kontrolu původu zboží prováděly mrazírny ROVNER, které odpovídaly za správnost údajů. Krajský soud přisvědčuje hodnocení žalovaného, že společnost jednající s péčí řádného hospodáře by se měla intenzivně zajímat o původ zboží, a to zvláště v té situaci, kdy je ze strany správce daně upozorněna na riziko zapojení do karuselových podvodů. Žalobce však takto nejednal a původ zboží vůbec nijak neproověřoval. K námitkám žalobce krajský soud uvádí, že žalobce nebyl povinen obal zboží prohlížet, nicméně v zájmu péče řádného hospodáře mohl projevit v průběhu roku 2015 alespoň minimální zájem o své zboží a zkontrolovat jej ve skladu (ověřit skladovací podmínky, obal zboží, označení zboží atp.). Nic takového však žalobce neučinil. Jinak by totiž zjistil, že zboží je dovezeno z různých oblastí (Nizozemí, Dánsko, Slovensko). V podrobnostech krajský soud odkazuje zejména na body [93] a [131] a násl. rozhodnutí žalovaného, který se s obdobnými námitkami důkladně vypořádal.
43. Stejně tak další okolnost má krajský soud za spolehlivě zjištěnou, že platební podmínky u jiných dodavatelů žalobce nebyly stejné jako u dodavatele Trading PPM, kdy daňové doklady vystavené dodavatelem Trading PPM na žalobce měly v převážné většině stejné datum vystavení dokladu, uskutečnění zdanitelného plnění a splatnost dokladu, a to v případě plnění v milionových částkách nelze než považovat za značně neobvyklé.
44. Pokud jde o další nestandartní okolnost v podobě absence písemných smluv, krajský soud se sice obecně kloní k názoru žalobce, že dokonce i absence písemné smlouvy či její strohost a bezformálnost sama o sobě nečiní s ohledem na autonomii vůle subjektů soukromého práva obchod podezřelým. Na druhou stranu je třeba přisvědčit názoru žalovaného, že pokud plátce daně hodlá uplatnit z přijetí zdanitelného plnění nárok na odpočet daně, musí v rámci svých obchodních vztahů zachovávat určitou míru obezřetnosti. Písemná smlouva zakládá právní jistotu na obou stranách kontraktu, když jsou tím jasně určeny závazky obou smluvních stran, záruky, obchodní a reklamační podmínky, způsob přepravy zboží či jeho předání a případné sankce za nesplnění těchto obchodních podmínek. Ze skutkového stavu je nicméně zjevné, že v nyní projednávané

věci smluvní dokumentace měla podchycovat obchodní spolupráci žalobce s jeho výhradním dodavatelem Trading PPM, nicméně žalobce neuzavřel žádné písemné smlouvy se svým dodavatelem Trading PPM ani s dalšími svými odběrateli. Ze sdělení žalobce v protokolu o ústním jednání č. j. 2062224/17/3301-61563-701884 vyplývá, že komunikace s dodavatelem Trading PPM probíhala e-mailem nebo telefonicky, reklamace byly řešeny individuálně podle situace a vzájemné domluvy a sankce za nedodání zboží odvolatel neřešil. Absence smluvní dokumentace neskýtala pro žalobce zhola žádné záruky, které jsou mezi účastníky obchodní spolupráce v rozsahu a hodnotě odpovídající rozsahu šetřených obchodních transakcí v běžném obchodním styku s naprostou samozřejmostí sjednávány a garantovány. Krajský soud ve shodě s žalovaným uvádí, že se v předmětném případě jednalo o obchody se značným finančním dopadem (stamilionové obchody), kdy hodnota plnění přijatá od dodavatele Trading PPM v roce 2015 je sama o sobě natolik vysoká, že neuzavření písemné smlouvy je dle krajského soudu krajně nestandardní, Jak Nejvyšší správní soud konstatoval kupříkladu v rozsudku ze dne 28. 1. 2016, č. j. 4 Afs 233/2015-47, stran neexistence písemných smluv, *„ačkoli forma uzavřeného závazku nemá mimo zvláštní případy vliv na jeho platnost, písemná smlouva a další listiny jsou významným důkazním pramenem ve všech případech, kdy dojde k jakýmkoli vadám obchodní transakce a smluvní strana povinná k jejich nápravě odepré součinnost. Na okraj zdejší soud dodává, že faktická vymahatelnost ústních smluv je z povahy důkazních pramenů nižší oproti formě písemné, čemuž odpovídá i praxe současnosti, že většina smluv, jejichž předmětem je větší plnění, je v současnosti uzavírána písemně.“* V dalším rozsudku ze dne 18. 6. 2015, č. j. 9 Afs 10/2015-29, pak přímo konstatoval, že absence písemné smlouvy či pojištění jsou okolnostmi svědčícími o silné nestandardnosti posuzovaných transakcí, což potvrdil i v rozsudku č. j. 1 Afs 53/2016–58 ze dne 15. 2. 2017 (bod 46): *„Objektivní okolností je uzavření ústní dohody, pokud se jednalo o obchod přesahující milionovou hodnotu.“*

45. Krajský soud se rovněž ztotožňuje s názorem žalovaného, pokud jde o objektivní okolnost v podobě nedostatečné prověření přímého dodavatele Trading PPM ze strany žalobce. Žalobce popsal do protokolu o ústním jednání č. j. 2062224/17/3301-61563-701884 dne 12. 12. 2017 způsob, jak si ověřil svého hlavního dodavatele Trading PPM: *“Podíval jsem se na firmu Trading PPM do obchodního rejstříku. Podíval jsem se na to, zda je registrován jako plátce DPH a zda je vedený jako spolehlivý plátce“*. K tomu žalovaný uvádí, že si žalobce nedostatečně ověřil svého dodavatele Trading PPM, když s ním realizoval obchodní transakce ve výši několikaset milionů korun, protože pokud by prostudoval Sbíрку listin v Obchodním rejstříku, z účetní závěrky za účetní období 2013 by zjistil, že tento dodavatel neeviduje dlouhodobý majetek, nemá personální zabezpečení a vykazuje relativně nízké tržby za prodej zboží. Dále z údajů uvedených v ARES10, by zjistil, že na adrese sídla zapsaného do 18. 6. 2014 (Pitterova 2855/9, Praha 3) sídlilo více subjektů (jednalo se o 24 subjektů; jde o údaj zjištěný k červnu 2018) a na adrese sídla zapsaného od 18. 6. 2014 (U Habrovky 247/11, Krč, 140 00 Praha 4) sídlilo v té době 249 subjektů, z čehož mohl usuzovat, že korporace na svém původním sídle nemá zázemí k ekonomické činnosti. Nadto po započetí obchodní spolupráce došlo ke změně sídla dodavatele Trading PPM, přičemž se jednalo opět o virtuální sídlo.
46. V tomto ohledu neobstojí tvrzení žalobce o dostatečném prověření, pokud si žalobce „pouze“ ověřil svého dodavatele v registru DPH, ve kterém zjistil, že se jedná o plátce, který není nespolehlivý, neboť pouhé nahlédnutí do registru plátců daně o faktické povaze zkoumaného obchodního subjektu příliš nevypovídá. Tímto způsobem lze totiž ověřit pouze základní evidenční údaje, nikoli však skutečný charakter jeho činnosti. Z povahy

věci bývá údaj o nespolehlivosti plátce do registru vložen až následně, tj. po odhalení a prokázání nesrovnalostí v jeho daňových povinnostech. I s ohledem na zásadu presumpce nevinny dochází k značnému zpoždění uveřejnění tohoto údaje. Informace o „čistém“ registru tedy slouží jen jako orientační údaj, třeba jej vždy posuzovat ve vzájemné souvislosti s ostatními specifiky obchodních partnerů (srov. např. rozsudek NSS ze dne 24. 5. 2018, č. j. 10 Afs 338/2017-70). Pokud by si žalobce ověřil svého dodavatele Trading PPM ve veřejných rejstřících, tak jak tvrdí ve svém odvolání i žalobě, tak by zjistil, že za dobu od prvního zveřejnění údajů za rok 2007 do roku 2013 dodavatel vykazoval bezvýznamné tržby oproti následujícím obdobím, kdy započal obchody s odvolatelem a kromě roku 2010 a 2013 vykazoval záporný hospodářský výsledek. Dodavatel Trading PPM navíc nevlastnil žádný dlouhodobý majetek a ke konci roku 2013 jeho krátkodobé závazky přesahovaly krátkodobé pohledávky při nevýznamném obratu v předchozích letech. Okolnosti transakcí prokazované odvolatelem však nenasvědčují zvýšené obezřetnosti, jelikož se svým obchodním partnerem, s nímž dosud neměl žádné zkušenosti, uskutečnil obchodní transakce v řádech stamilionů korun bez jakékoli dokumentace a také přistoupil na okamžitou splatnost přijatých daňových dokladů (případně na splatnost v řádu několika dnů).

47. Krajský soud tak shodně s žalovaným uzavírá, že popsané objektivní okolnosti sledovaných transakcí ve svém souhrnu prokazují, že žalobce o své účasti na podvodu na DPH mohl nebo měl vědět.
48. Pokud jde o zbylé námitky žalobce stran přijetí dostatečných rozumných opatření, krajský soud má ve shodě s žalovaným za to, že ze spisového materiálu, jak bylo výše uvedeno, vyplývá, že žalobce rezignoval na hlubší ověřování svého hlavního dodavatele, žalobce žádným způsobem nedoložil, jak si sháněl reference před započítáním obchodní spolupráce s Trading PPM od jiných subjektů na trhu, ani jak zjištěné informace vyhodnotil. Žalobce byl ve své hospodářské činnosti pasivní, když se spoléhal na to, že veškeré kontrolní činnosti týkající se obchodovaného zboží provádí skladovatel zboží, případně krajská veterinární správa. Žalobce neučinil žádné opatření vůči svému dodavateli Trading PPM ani, když byl v průběhu září 2015 obeznámen s nestandardními skutečnostmi, které musí plátce vést k vyšší opatrnosti. Výčet „přijatých opatření“ předestřený v žalobě (shodně jako v odvolání) krajský soud považuje zčásti za nerelevantní, zčásti za zcela obecný a nedostačující v kontextu skutkových okolnosti posuzovaných obchodních transakcí, žalobcova prevence zamezení účasti na podvodu na DPH tak dle krajského soudu nebyla dostatečná. Uvedený výčet však představuje povětšinou tvrzení, která nejsou ničím podložena, resp. jsou dokonce v rozporu se zjištěnými skutečnostmi vyplývajícími z předmětného spisového materiálu. V podrobnostech krajský soud odkazuje na body [100] až [106] a dále na body [167] a násl. rozhodnutí žalovaného, který se relevantním způsobem s předmětnou námitkou žalobce vypořádal.

VI. Závěr a náklady řízení

49. Krajský soud proto na základě výše uvedeného žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.
50. O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta),

a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, protože mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 31. ledna 2023

JUDr. Zuzana Bystřická
předsedkyně senátu

v.z. JUDr. Marian Kokeš, Ph.D., v.r.
člen senátu
(dle § 54 odst. 2 s. ř. s.)